

Onderstaande levensbeschrijving komt uit het boek: 'Zonen en dochters met een missie - Een boek over missionarissen uit Boekel en Venhorst', door Jan Meulemeesters c.s. (100 pagina's A4)
Uitgave: 2002, Heemkundekring & Missiecomité Boekel-Venhorst.

Eenvoudigen van hart groot in geloof

Johannes Henricus Maria Vogels werd geboren op 25 mei 1946 als zoon van Antonius Vogels (1911-1982) en Petronella Dekkers (1912-2002).

“Wij woonden in de Julianastraat, vlak bij de boter- en kaasfabriek waar mijn vader werkte. Als kind ben ik daar veel binnengelopen om mijn vader te zeggen wanneer het twaalf uur was, want dan moest hij komen eten. Meest opmerkelijk (achteraf) is het vertrek op twaalfjarige leeftijd naar Zevenaar, waar de Broeders van Maastricht een juvenaat hadden voor aanstaande broeders.

Mijn keuze is waarschijnlijk een mix geweest van: een broer van mijn moeder was broeder van Maastricht, Sabinus (Johan) Dekkers en mijn oudste broer was daar ook al naar toe gegaan, het was een uitstekende en goedkope studiemogelijkheid in die dagen en ik heb altijd wel iets serieus in me gehad.

Eenmaal broeder werd ik te werk gesteld in Heerlen aan een lagere school en tegelijk ben ik op eigen verzoek theologie gaan studeren. De bedoeling was om als cateheet in Nederland te gaan werken, waar in die tijd juist de catechismus was afgeschaft en heel onduidelijk was wat daarvoor in de plaats moest komen. Vooral de onderwijzers waren niet op hun nieuwe taak voorbereid. Maar al spoedig vroeg de leiding van de congregatie me of ik bereid was om als cateheet in Chili te gaan werken. De scholen van de broeders daar hadden behoefte aan iemand met die specialisatie.

De laatste twee jaren in Nederland ben ik helemaal vrij gemaakt voor de afronding van mijn theologiestudie, voor het leren van de Spaanse taal en voor een cursus achtergronden van het land, cultuur, politiek en geloof-kerksituatie.

Aanvankelijk zou ik op 13 september 1973 per boot vertrekken. Maar op 11 september had de staatsgreep plaats in Chili waarbij Allende omkwam en de militairen onder leiding van Pinochet het bewind overnamen. De Chileense ambassade in Den Haag gaf me te kennen dat het geen zin had om naar Chili te vertrekken, aangezien mijn inreisvisum van het oude regiem was. Ik heb vier maanden moeten wachten op een nieuw inreisvisum. Tenslotte ben ik half januari 1974 afgereisd.

Daar aangekomen kreeg ik te horen dat ik in Talca gestationeerd zou worden. Een provinciestad die op zo'n 260 km ten zuiden van de hoofdstad Santiago ligt. De broe-

ders hadden daar een grote basisschool en middelbare school. Op die middelbare school zou ik catechese gaan verzorgen.

De eerste maanden kreeg ik de tijd om te wennen, de taal beter te leren, de sfeer te proeven, mensen te ontmoeten en werkprojecten van de congregatie te leren kennen. Het was de begintijd van het militaire regiem dat met harde hand regeerde. Er was veel angst onder de mensen die zich goed- of kwaadschiks moesten neerleggen bij de 'nieuwe heren en nieuwe wetten'. Het gebeurde toen nog regelmatig dat mensen plotseling opgepakt werden omdat ze ergens van verdacht werden. En dan moest je maar afwachten of je ze nog ooit terugzag.

Na verloop van tijd ben ik begonnen met les geven. Onze middelbare school heette 'Collegio Integrado'. De opzet was dat arm en rijk geïntegreerd zouden worden opgeleid. Een heel ambitieus streven in een samenleving

waar de tegenstelling tussen rijk en arm zeer groot is. Overigens was het verre van gemakkelijk om die idealen overeind te houden vanwege pedagogische, financiële en ideologische problemen. De kinderen van rijke mensen leven vergelijkbaar met de westerse jeugd bij ons. De jeugd uit arme gezinnen liet zich makkelijk door hen overtroeven en wegdrukken, of ze probeerden te imiteren met als gevolg dat ze vervreemden van hun eigen milieu.

Ik woonde in een klooster met ongeveer acht broeders. In mijn vrije tijd werkte ik in de parochie en kreeg zo meer contact met een arme bewonersgroep die aan de rand van de parochie probeerde in coöperatieve samenwerking te komen tot de bouw van een eigen huis voor ieder. Wij zijn op zeker moment met

drie broeders en een Belgisch echtpaar tussen hen in gaan wonen. Behalve dat ik uitgenodigd werd om deel uit te maken van het bestuur van de wooncoöperatie, werden we ook gevraagd om te helpen bij de voorbereiding op doop, communie, vormsel e.d. Omdat de bouw vanwege de verslechterde economische situatie al jarenlang stil lag, en de meeste deelnemers in een provisorisch onderkomen op hun bouwterreintje woonden, hebben we geldbronnen aangeboord in Nederland, waarmee we de mensen met een renteloze lening konden helpen om hun huizen af te bouwen. Om al deze redenen werd onze aanwezigheid temidden van hen zeer gewaardeerd. Terugkijkend denk ik dat zowel de persoonlijke vorming van de

jongeren als de aanwezigheid in de arme wijk niet zonder vrucht zijn geweest, al is dat meer een gevoel dan iets dat je hard kunt maken. De jaren in Talca hebben mij enorm verrijkt in gelovig en menselijk opzicht. De kerk van Talca had een inspirerende bisschop die geloofde in de kracht van basisgemeenschappen. Daar heb ik graag aan meegewerkt. Ik heb ervaren hoe groot 'eenvoudigen van hart' in het geloof kunnen zijn.

In 1978 nam ik het besluit om niet langer als broeder-religieus verder te gaan. Het celibaat drukte te zwaar op mijn schouders. Daarom ben ik in januari 1979 teruggekeerd naar Nederland en heb enige tijd mijn intrek genomen bij mijn ouders in Boekel. Ik vond al gauw een baan als districtscatecheet in

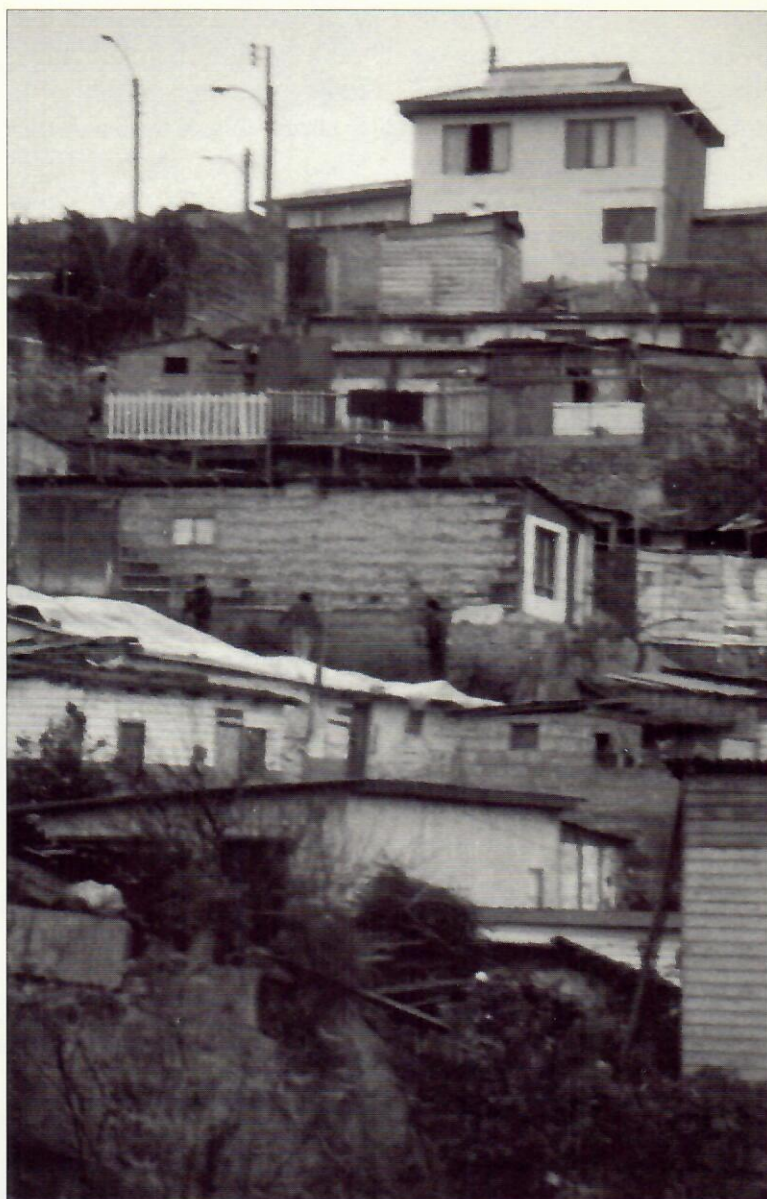

Broeder Jan Vogels (links) met zijn medebroeders en het Belgisch echtpaar

het dekenaat in Uden. Volkel hoorde ook tot mijn werkgebied en daar heb ik Anneke Verwegen leren kennen. In 1984 zijn we getrouwd en samen in Uden gaan wonen. Via een Nederlandse pater die ik tijdens mijn verblijf in Chili had leren kennen, kreeg ik het aanbod om als pastoraal werker in zijn parochie in Coquimbo 460 km ten noorden van Santiago te gaan werken. De organisatie in de parochie liet te wensen over: teveel kapiteins op het schip.

Anneke kende onvoldoende Spaans om zich thuis te voelen. In deze periode werd ze zwanger en beviel van onze oudste dochter Irene. Toen ze opnieuw zwanger werd, kreeg ze een sterke behoefte aan terugkeer naar Nederland, naar Uden, waar David geboren werd. Ik vond werk als pastoraal werker in enkele Helmondse parochies en verhuisde naar Stiphout, waar onze jongste Mirjam geboren werd. Terugkijkend op dit verblijf in Coquimbo

heb ik het vooral ervaren als een afsluiting van mijn eerste Chileense periode, die voor mijn gevoel onaf gebleven was. Voor Anneke is het een belangrijke Derde Wereld ervaring geworden, waardoor ze ook mijn verleden beter kon invoelen. Daarnaast hebben we er een dochter aan overgehouden die naast de Nederlandse ook de Chileense nationaliteit heeft en ons zo regelmatig herinnert aan die periode in ons leven.

Stad in Chili, omhoog gebouwd